

sonca pri preučevanju teh grozotno močnih vojščakov. Njihove moči so se zavedali tudi oni, saj so vsakega križanca premerili, stehali, pregledali stanje zob ... A nikogar od njih niso zaprli v prozoren zapor, očitno tudi oni nimajo materiala, ki bi lahko zadržal ta nenaravna bitja. Med vsem tem čakanjem je prišel tudi do teorije, ki pojasnjuje tako nastanek križancev kot nenavadno kamnito stanje ukradenih rož. Grozota sigurno uporablja življenje iz teh rož, da ustvari te križance. Ko so se otroci sonca končno začeli premikati proti izhodu iz grozote, je metulj počasi prišel do zaključka, da bo z otroci šel še v eno grozoto in še enkrat postavil in popravil teorijo ukradene rože.

Priložnost je prišla še isti dan, otroci sonca so namreč obiskali grozoto, iz katere je tekla reka. Prav zaradi te reke je bila ta grozota še posebej grozna, saj je reka ustvarila prečudovite ponvice, pokrite z mahom. Iz vsake od ponvic je voda tekla po mahu eno nadstropje nižje in ustvarila nešteto malih slapov, katerim so senco delali bukovi listi. Vse to je grozota ogožžala, saj je hotela vzeti vse to življenje za ustvarjanje svojih križanskih vojakov. Skupaj z otroci sonca je metulj zakorakal v grozoto, v kateri je tekla reka. Kaj kmalu je ugotovil, da tu ne bo mogel pomagati pri bojevanju, saj so vsi vojaki bivali v vodi, otroci pa so jih lovili z mrežami. Vojaki so bili ploski in dolgi, z zelo močnim belim oklepom. Loviti jih je bilo zelo težko, saj so bili izjemno hitri in plavali so lahko v globine, kamor otroci niso mogli seči s svojimi mrežami. A ko so jih ujeli, je bilo njihovo veselje še toliko večje. Ko je metulj opazoval otroke sonca med lovljenjem, je opazil, da sam čepi na strukturi, podobni ponvici. Saj to ne more biti res! Grozota se širi! Tu je bil nekdanj gozd, sedaj pa le grozota. To je to, odnesel bo del rože ven iz grozote in jo pokazal drugim metuljem, morajo vedeti, kaj se dogaja. Mora biti pa dovolj majhna, da jo bo lahko nesel. Ves odločen je začel z iskanjem, a tokrat ni našel nobene od rož. Tu je moč grozote tako velika, da je vsrkala vse lepote rož!

Se nadaljuje v naslednji številki. ■

**Uredništvo sporoča:**  
Namesto pogrošne literature  
raje berite Glas podzemlja!

## Janez Kanoni - Žan PESMICA

(prirejeno po Prešernu za Lanski vrh)

Lanski vrh bil zavit je v strašljivo temo  
in mene malenkostno strah je bilo.  
Ko zaslišal sem krik pohujšljive pohote,  
oči mi napolnil prizor je nagote.  
Ležala sta naga tamkaj v travi  
in riti kazala sta luni bleščavi.

G. Putik; Naj ju bo sram,  
če fukala nista nisem bil tam.

~



FOTO: MATIČ DI BATISTA